

Hr. Brian Mikkelsen siger, at der ikke er noget bureaukрати i det her. Ja. Altså der står her:

»For at undgå at der gives oplysninger til foreninger, som ikke er berettiget til at få adgang til oplysninger fra Det Centrale Kriminalregister, bør oplysningerne formidles gennem foreningernes landsorganisation, som Rigspolitichefen i forvejen har godkendt som berettiget til at modtage oplysninger fra Det Centrale Kriminalregister. Underafdelingerne og lokalafdelingerne i den frivillige organisation, der står for at skulle ansætte en leder, vil således skulle rette henvendelse til landsorganisationen, som herefter anmoder Rigspolitichefen om at udstede oplysninger om den pågældende.«

For det første er der altså en hel godkendelsesprocedure af organisationer, der skal til. Der skal være nogle kriterier, der er nogle papirer osv. For det andet er der en fantastisk arbejds-gang op og ned og omkring med de her oplysninger.

Det er jo dér, forskellen er i forhold til en offentlig institution, hvor man har en leder med et ledelsesansvar, som man kan udlevere nogle oplysninger til i fortrolighed, hvor der her vil være en lang række led, som vil have mulighed for at få adgang til de her oplysninger. Der vil simpelt hen være et større apparat, der skal sættes i gang. Det synes jeg er et problem, og det er vel også det, der gør, at nogle idrætsorganisationer er betænkelige ved det her.

Så siger hr. Brian Mikkelsen, at det her forslag vil sørge for, at de, der er dømt for overgreb på børn, ikke får adgang til idrætsforeningerne. Men problemet er, at det forhindrer det jo ikke. Det eksempel, jeg prøvede at give, viser, at de folk, der bliver ansat, jo ikke er de eneste, der har adgang til idrætsforeningerne. Enhver medlemstor idrætsforening har en række frivillige, der ikke har noget ansættelsesforhold, hverken lønnet eller ulønnet, til idrætsforeningen, men som bare er en del af livet i foreningen.

Og spørgsmålet er så: Skal testen også gælde de folk, de forældre, der kommer ned og en gang imellem kører ungerne et eller andet sted hen og måske tager dem hjem bagefter til en sodavand? Skal den også gælde dem?

Hvor går grænsen præcist? Det er vigtigt at få afklaret, for ellers finder man selvfølgelig en anden måde. Det er jo ikke et spørgsmål om, at det er nogle mennesker, man bare kan holde væk fra noget. Det er nogle mennesker, der er syge i hovedet, og som går derhen, hvor mulighederne åbner sig.

Det sidste, jeg vil sige til hr. Brian Mikkelsen, er ikke nogen kritik. Det står ikke i forslaget, men det er en proportion, vi hele tiden skal huske, at de fleste overgreb mod børn foregår altså i hjemmet. De bliver begået af far og mor eller stedfar og stedmor, det er vigtigt, at vi husker det, og så bliver det jo interessant. Hvad er løsningen på det? At man skal aflevere straffeat-test, før man kan få lov til at have med børn at gøre i sit eget hjem?

Brian Mikkelsen (KF):

Jeg forstår godt nogle af kommentarerne og mange af bemærkningerne fra hr. Søren Søndergaard, men jeg synes, at indvendingerne bliver lidt vel meget teoretiske i betragtning af, at det forslag, vi taler om i dag, vil kunne være medvirkende til, at folk, som har begået overgreb mod børn, ikke kommer ind i foreningerne som trænere på den ene eller den anden måde.

Det er jo rigtigt, at de fleste overgreb finder sted i hjemmene. Det er forfærdeligt, og det er skammeligt, men det er bare ikke det problem, vi skal forsøge at løse i dag. I dag skal vi prøve at finde ud af, hvordan vi kan sikre, at der begås færrest mulige seksuelle overgreb mod børn i foreningslivet, og uanset hvad er en af metoderne jo at sørge for, at de, som er dømt for overgreb mod børn, ikke kommer ind i foreningerne. Det vil justitsministerens forslag betyde, og det vil Det Konservative Folkepartis beslutningsfor-slag betyde.

Jeg accepterer ikke den forklaring, som hr. Søren Søndergaard og desværre også formanden for en af idrætsorganisationerne giver. Hvis jeg var formand for en idrætsorganisation, ville jeg synes, det var en uanstændig holdning, at det skulle være en sovepude; for det er jo også udtryk for mistillid til lederne.

Så kan man jo vende argumentationen om: Hvad er egentlig problemet med at holde de pædofile ude? Vil hr. Søren Søndergaard acceptere, hvis han stædigt fastholder sin teoretiske argumentation, at det betyder, at nogle mennesker, som er dømt for seksuelle overgreb mod børn, kommer ind i foreningslivet? Det bliver jo konsekvensen, når man flyver så højt op, at man ikke kan nå jorden. Det er konsekvensen af at have en så teoretisk holdning til problemet, og det må aldrig udvikle sig til en sovepude. Selvfølgelig må det ikke det, for det er jo udtryk for mistillid til lederne at tro, at det udvikler sig til en sovepude.